

OP SLAG BEROEMD

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Roline Hiltermann
Op slag beroemd

© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio (Charlotte van Meijl)

Omslagillustratie: Clavis Studio (Amber Brepoels)

Trefw.: beroemd, popster, band, concert, muziek, festival, vriendschap

NUR 284, 283

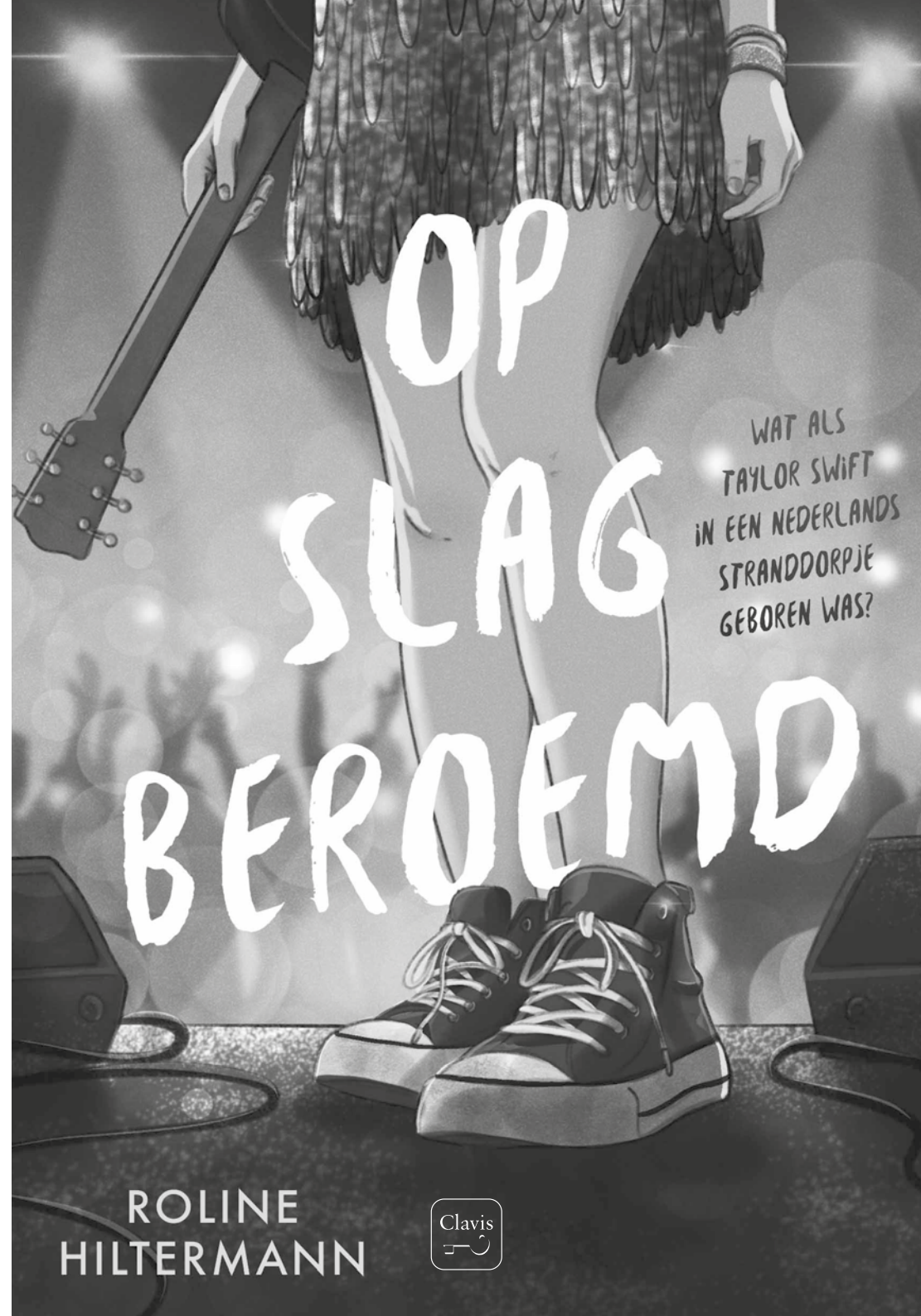
ISBN 978 90 448 6237 9

D/2026/4124/187

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

1

GROTE DROMEN

‘Jij wil zeker een gingerale?’ vraagt Jagger, terwijl ze zich om-draait naar de koeling met drankjes.

Lex duwt zijn bril weer stevig op zijn neus en kijkt op van zijn boek. ‘Ja, lekker,’ antwoordt hij. ‘Krijg ik inmiddels al korting als vaste klant? Ik houd de hele boel hier draaiende.’ Spottend kijkt hij achterom naar de lege ruimte. Alleen achter-in bij het haardvuur zit een ouder echtpaar met hun hond bij te komen van een strandwandeling.

Het is rustig in de strandtent Breeze. In de winter is Duin-zicht, het stranddorpje waar ze wonen, uitgestorven. Er zijn bijna geen toeristen en ook de inwoners blijven liever warm thuis. Je hoeft maar een blik naar buiten te werpen en je weet

dat iedereen in een joggingbroek op de bank zit. Jagger snapt dat wel. Een dikke grijze mist hangt boven de zee en het waait nog harder dan normaal.

Jagger werkt sinds afgelopen zomer in de strandtent. Waar ze zich in het hoogseizoen een slag in de ronde werkte om alle bestellingen op te nemen, kan ze nu in het laagseizoen rustige diensten draaien. In december is het koud en guur op het strand. Hoewel er een haardvuurtje brandt en ze warme chocolademelk met slagroom serveren, zijn er maar weinig dagjesmensen die hier komen opwarmen. Gelukkig zit haar beste vriend Lex vaak aan de bar huiswerk te maken. Hij noemt Breeze soms zelfs zijn tweede woonkamer.

Zijn wiskundeboek ligt open op de bar en zuchtend hangt Lex erboven. Hij steekt zijn pen in zijn mond, terwijl hij nadenkt. Zijn mouw is opgestroopt tot halverwege zijn arm, waardoor het schelpenarmbandje om zijn rechterpols goed zichtbaar is. Jagger moet een beetje gniffelen als ze het armbandje ziet. Zij heeft precies dezelfde. Sinds de kleuterklas zijn ze al onafscheidelijk. Ze hebben de armbandjes een paar jaar geleden samen gemaakt van schelpen die ze op het strand vonden. Toen stond het hun allebei nog schattig, maar inmiddels zijn ze veertien en heeft vooral Lex heel wat groeisprits doorgemaakt. Het armbandje is nog steeds leuk, maar op een

andere manier. Jagger zou het helemaal begrijpen als hij het nu niet meer wil dragen, maar hij heeft het altijd om. Net als zij, trouwens.

‘Alsjeblieft,’ zegt Jagger, terwijl ze zijn drankje op de bar zet.

Dankbaar pakt Lex het glas aan. ‘Ben jij al begonnen aan wiskunde?’

‘Ik doe het vanavond wel, na mijn dienst hier,’ antwoordt Jagger. ‘Hopelijk mag ik vroeg sluiten. Met dit weer komt er toch niemand.’

‘Eh Jag, dit is géén gingerale, hè?’ zegt Lex. Hij houdt het glas bij zijn neus en neemt heel voorzichtig een slokje.

‘Wat? Hoe kan dat nou? Ik dacht dat ...’ Jagger pakt het flesje dat ze net uitgeschonken heeft. ‘O ... sorry! Ik wissel het om.’

‘Laat maar,’ verzucht Lex. Hij neemt nog een slokje en zijn gezicht vertrekt. ‘Oeh, zuur! Wat zit hierin?’

‘Citraensap!’ proest Jagger uit. ‘Sorry, ik dacht dat ik een gingerale in mijn hand had.’

Hoofdschuddend duwt Lex het glas wat verder van zich af. ‘Het is dat ik korting krijg,’ bromt hij erachteraan.

‘Deze is van het huis,’ stelt Jagger hem gerust. ‘Al mag ik dat niet te vaak doen, straks word ik ontslagen.’

‘Dan heb je wel meer tijd voor je huiswerk en de band, én om songs te schrijven!’

Jaggers gezicht licht op. 'Nu je het zegt, ik wilde je nog vertellen over het nieuwe nummer dat ik geschreven heb!' zegt ze opgetogen. 'Het is een ballad.'

'Weer een ballad?' Lex trekt zijn wenkbrauwen op. 'Ik bedoel, ik vind al je songs prachtig, maar misschien kun je iets meer variëren.'

'Het kan nog alle kanten op; het is nog maar een eerste versie. Wil je het horen?'

'Tuurlijk!' Lex schuift zijn boek en schrift opzij en gaat recht op zitten.

'Ik moet wel nog een titel verzinnen,' zegt Jagger. 'Het is nog lang niet af.'

'Dat geeft niet, daar kan ik doorheen kijken,' verzekert Lex haar, 'of luisteren.'

Jagger pakt het lege flesje citroensap en houdt het voor haar mond als een microfoon. Ze tikt de melodie mee op de bar en begint aan het eerste couplet. Zodra ze bij het refrein komt, gebruikt ze haar armen om de emotie van het nummer beter over te brengen.

De winter verandert in de zomer

Eb wordt altijd weer vloed

Waar ik ook ga, waar ik ook ben

Bij de branding wacht jij

Niets verandert

Het is altijd jij

In haar ooghoek ziet ze dat Lex zijn telefoon erbij heeft gepakt en op haar gericht houdt.

Als ze klaar is, klinkt er een luid geklap van Lex. 'Wauw, Jag, dit is geweldig! Ik krijg er helemaal kippenvel van. Kijk!' Hij steekt zijn arm naar voren en wijst op zijn huid waar de haartjes recht overeind staan. 'Kippenvel! Dit nummer is echt héél goed. Je bent zo getalenteerd, dat zeg ik altijd tegen je. Je moet hier echt iets mee doen.'

'Ik ben er nog niet helemaal tevreden mee,' antwoordt Jagger. 'Ik moet nog wat schaven aan de melodie. Het klopt nog net niet.'

'Dat zeg jij altijd. Je bent gewoon te perfectionistisch,' reageert Lex. 'Het klinkt echt heel goed.'

'Mijn stem is niet goed genoeg,' brengt Jagger ertegenin.

'Wat zeg jij nou? Je hebt een prachtige stem; die past juist perfect bij dit nummer. Jij brengt zoveel gevoel over met je stem.' Lex kijkt haar ongelovig aan, maar Jagger haalt haar schouders op.

'Het maakt ook niet uit, ik schrijf niet voor mezelf. Ik wil

songwriter worden, geen zangeres. Ik ben wel heel blij dat je het goed vindt, want dan ga ik ermee verder en misschien dat een echte zanger ooit, als het perfect is, hier iets mee wil doen,' zegt ze hoopvol.

'Je moet het volgende week bij ons optreden zingen!' dringt Lex aan. Ze zitten allebei in de band De Knallers en binnenkort geven ze weer een klein optreden in het buurtcentrum. Hoewel ze vooral covers op hun setlist hebben staan, zingt Jagger heel soms een eigengeschreven nummer.

'Nee joh, het is nog geen echte song. Ik moet er nog een hoop aan doen! Bovendien, daar zit de band toch niet op te wachten, op die zelfgeschreven nummers van mij.'

Lex opent zijn mond om er iets tegenin te brengen, maar Jagger verandert snel van onderwerp. 'Ik moet je trouwens nog bedanken, want jij was de inspiratie voor dit nummer!' Stralend kijkt ze Lex aan. 'Het gaat over ons, over onze vriendschap,' verduidelijkt ze.

'Echt?' roept Lex uit. 'Zie je, nog meer kippenvel! Dat is echt een enorme eer. Ik ben blij dat ik je zo kan inspireren. En wat krijg ik ervoor terug?' Hij pakt zijn glas van de bar en houdt het in de lucht. 'Citraensap!' zegt hij plagend.

Jagger haalt het elastiekje uit haar haar en pakt de lange bruine krullen opnieuw samen om ze in een hoge staart te bin-

den. Meteen springen er weer een paar plukken uit, die speels voor haar gezicht vallen. 'Jij bent mijn grootste fan,' zegt ze dan. 'En mijn enige fan,' grinnikt ze.

'Ik zal altijd jouw grootste fan blijven. Als je dat maar nooit vergeet, ook niet als je straks duizenden fans hebt. Ik heb altijd in je geloofd.'

Jagger proest het uit en schudt haar hoofd. Duizenden fans? Ze zou het geweldig vinden als mensen ooit haar nummers zouden meezingen, maar niet omdat zij op het podium staat. Laat haar maar lekker achter de schermen meekijken, terwijl iemand anders van haar nummers een succes maakt.

Ze is heel blij met al het vertrouwen dat Lex in haar heeft. Misschien heeft hij ook wel een beetje gelijk. Dit is inderdaad een van de betere songs die ze heeft geschreven. Vorig jaar stuurde ze weleens demo's op naar platenmaatschappijen, maar ze heeft met haar ouders afgesproken dat ze zich nu eerst op school focust. En dat ze na gaat denken over haar vervolgstudie ... Ze hoort bovendien toch nooit wat terug van die platenbazen, vaak niet eens een automatische afwijzing. Haar ouders blijven volhouden dat ze eerst wat ouder moet worden, veel gitaar- en zanglessen moet nemen en een muzikale studie moet volgen, en dat ze zich dan verder kan ontwikkelen als songwriter. Ze weet dat het lastig is om haar droom ooit

waar te maken. Want hoeveel zangers en songwriters breken nu echt door? Er zijn zoveel goede muzikanten!

‘Niet op social media zetten, hè,’ waarschuwt Jagger als ze ziet dat Lex het filmpje afspeelt dat hij net van haar gemaakt heeft. ‘Dat wil ik echt niet!’

‘Tuurlijk niet,’ belooft Lex en hij legt zijn telefoon weg. ‘Dit is voor eigen gebruik. Ooit, als je beroemd bent, heb ik op beeld hoe het allemaal begon!’

De rest van de middag blijft het rustig in Breeze. Op Lex’ gezocht boven zijn wiskundeboek na kun je bijna een speld horen vallen. De laatste gasten die er vanmiddag nog waren, hebben net afgerekend.

Jagger wast een paar glazen af en houdt ze even tegen het licht om te zien of ze echt schoon zijn. Lex laat zijn pen op zijn schrift vallen en kijkt gefrustreerd op. ‘Ik snap echt niks van kansberekening!’ Hij verbergt zijn gezicht in zijn handen, zodat zijn bril meteen scheef komt te staan.

‘Relax, je hebt dit toch nooit meer nodig,’ zegt Jagger lachend.

‘Jij weet tenminste al wat je wil worden,’ verzucht Lex. ‘Ik heb geen idee wat ik wil gaan studeren. Ik weet niet of ik deze formules en grafieken ooit nog nodig ga hebben.’ Hij zakt onderuit en staart naar het plafond, maar schrikt op als Jagger

een glas laat vallen. Met een luide knal spatten de scherven alle kanten op.

‘Sorry!’ verontschuldigt Jagger zich. Snel pakt ze de stoffer en blik en begint het glas bijeen te vegen. ‘Dit is ook niet aan mij besteed ... Ik werk hier al een half jaar en nog steeds doe ik alles fout.’

‘Je bent soms gewoon een beetje onhandig,’ stelt Lex haar gerust. ‘En trouwens, na al die kapotte glazen vragen ze je hier nog steeds terug, dus blijkbaar doe je ook iets goed.’

‘Ze hebben een personeelstekort.’ Jagger gooit het glas in de prullenbak en keert zich weer om naar Lex. ‘En het is niet dat mijn toekomst al uitgestippeld is, hoor,’ zegt ze dan. ‘Ik zou zo graag naar de songwritersopleiding in Zweden gaan, maar die is heel duur. Ik kan auditie doen voor het conservatorium hier in Nederland, maar ze wijzen veel meer mensen af dan ze toelaten.’ Ze kijkt bedenkelijk.

‘Je hebt zoveel talent!’ roept Lex uit. ‘Natuurlijk word je aangenomen.’

‘Voorlopig zit ik vast in deze bar, in dit dorp.’ Jagger kijkt naar buiten, waar het inmiddels is gaan regenen. Het is pas half vijf en het begint al te schemeren. In deze tijd van het jaar voelt het strand altijd een beetje mistroostig.

Ze zet de radio harder als ze de stem van Sabrina Carpenter

hoort. 'Heb je dit nieuwe nummer al gehoord?' vraagt ze. 'Het is echt geweldig! De opbouw van haar nummers is altijd zo goed.' Ze neuriet zachtjes mee met de muziek, terwijl ze een doekje over de bar haalt. 'Als ik ooit voor háár mag schrijven ...'

'Wat dan?' vraagt Lex met een twinkeling in zijn ogen.

'Dan heb ik het gemaakt.'

2

EEN ONVERWACHTE KANS

Zuchtend opent Jagger haar agenda en klapt haar laptop open. Zoals altijd staan er twintig tabbladen open. Haar laptop is traag geworden. Geïrriteerd klikt ze de melding weg die aangeeft dat de schijfruimte bijna vol is. Haar muzieksoftware neemt te veel plek in, maar ze heeft dat programma liever op haar laptop staan dan alles wat ze voor school nodig heeft.

Ongemerkt opent ze de website van de songwritersopleiding in Zweden. O, als ze daar toch eens heen zou kunnen gaan na de middelbare school! Haar blik dwaalt af naar de gele post-it die ze boven haar bureau heeft gehangen met daarop in koeienletters: HET DOEL. Daaronder heeft ze alle informatie over de songwritersopleiding uitgeschreven. Op een aparte post-it